

გადაწყვეტილება საქართველოს სახელით

05 აგვისტო, 2019 წელი
თბილისი

ქ.

შესავალი ნაწილი

თბილისის საქალაქო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა კოლეგია

მოსამართლე თამარ ლაკერბაია
სხდომის მდივანი ქეთევან დიდებაშვილი

მოსარჩელე - გ----- გ-----
წარმომადგენელი - კ----- კ-----

მოპასუხე - სს „ს-----“
წარმომადგენელი - ს----- კ-----, ა----- კ-----

დავის საგანი - საწარმოო ტრავმის შედეგად მიყენებული ზიანის
ანაზღაურება

ა ღ წ ე რ ი ლ ო ბ ი თ ი ნ ა წ ი ლ ი:

1. სასარჩელო მოთხოვნა

1.1. მოპასუხეს მოსარჩელის სასარგებლოდ დაეკისროს სარჩელის აღძვრიდან - 2018 წლის თებერვლიდან ყოველთვიურად, 560 ლარის (საშემოსავლო გადასახადის ჩათვლით) გადახდა;

1.2 მოპასუხეს მოსარჩელის სასარგებლოდ დაეკისროს სარჩელის აღძვრამდე უკანასკნელი სამი წლის განმავლობაში 2015 წლის თებერვლიდან 2018 წლის თებერვლამდე მიუღებელი სარჩოს სხვაობის დავალიანების სახით - 17 245.44 ლარის (საშემოსავლო გადასახადის ჩათვლით) გადახდა;

მოსარჩელემ სასარჩელო მოთხოვნის საფუძვლად მიუთითა შემდეგი:

გ----- გ----- - შემდგომში მოსარჩელე, მუშაობდა თ----- მ-----
----- ს----- მე-5 თ----- გ----- 1984 წლის 31 მაისს
სამსახურეობრივი მოვალეობის შესრულების დროს მან მიიღო საწარმოო

ტრამვა თავის არეში, დასახიჩრდა და პროფესიული უნარი დაკარგა 80%-ით, უვადოდ. იმავე დღეს შედგა საწარმოში უბედური შემთხვევის აქტი. მოსარჩელის განმარტებით, საწარმოო ტრავმის მიღების შემდეგ, გახდა შრომისუუნარო და იმავე წელს დაენიშნა საწარმოო ტრავმის სარჩო - 60.96 ლარის ოდენობით, რომელსაც იღებს დღემდე. 2009 წლიდან მოპასუხემ შეიცვალა სახელწოდება, მოგვიანებით 2016 წლის ივლისიდან კი შეერწყა მოპასუხე კომპანიას.

მოსარჩელის განმარტებით, მან მოპასუხისგან ვერ მიიღო ინფორმაცია თუ რას შეადგენს მიმდინარე პერიოდისათვის გ----- ან მისი მონათესავე მუშაკის ხელფასი. თუმცა, მისთვის არაოფიციალურად ცნობილია, რომ 2012 წლიდან ამ პოზიციაზე დასაქმებული პირის ანაზღაურება 700 ლარია. შესაბამისად, სარჩელის აღძვრამდე 2015 წლის თებერვლიდან 2018 წლის თებერვლამდე მოსარჩელის მიერ მისაღები სარჩოს ოდენობა შეადგენს საშემოსავლო გადასახადის და მოპასუხის მიერ ყოველთვიურად გადახდილი სარჩოს ოდენობების გათვალისწინებით, შეადგენს 17 245.44 ლარს.

2.1. მოპასუხის პოზიცია სარჩელთან მიმართებით.

მოპასუხემ წარმოდგინა შესაგებელი, რომლითაც ისევე როგორც სასამართლო სხდომაზე სარჩელი არ ცნო. ამასთან, მიუთითა, რომ კომპანიის მხრიდან ნამდვილად ღებულობს მოსარჩელე ყოველთვიურად 60.96 ლარს. ამასთან, მიუთითა, რომ გაუგებარია რის საფუძველზე ითხოვს მოსარჩელე სარჩოს გ----- ან მისი მონათესავე მუშაკის ხელფასის და პროფესიული შრომისუუნარიანობის დაკარგული ხარისხის გათვალისწინებით. კომპანიაში არ არსებობს გ----- ან მისი მონათესავე მუშაკის თანამდებობა.

3.1. უდავო ფაქტობრივი გარემოებები

3.1.1. მოსარჩელე მუშაობდა შპს „თ-----“-ში მ----- ს-----
- მე-5 თ----- გ-----.

სამსახურეობრივი მოვალეობის შესრულების დროს, მოსარჩელემ მიიღო საწარმოო ტრავმა, რის შედეგადაც უვადოდ - 80%-ით შეეზღუდა შრომის უნარი.

სასამართლო ეყრდნობა შემდეგ მტკიცებულებებს:

- ცნობები (ს.ფ.17-21);
- მხარეთა ახსნა-განმარტება.

3.1.2. საწარმოო ტრავმის მიღების შემდეგ, შპს „თ-----“ -ს მიერ მოსარჩელეს დაენიშნა ყოველთვიური სარჩოს სახით 60.96 ლარი.

სასამართლო ეყრდნობა შემდეგ მტკიცებულებებს:

- ბრძანება (ს.ფ.22);

- მხარეთა ახსნა-განმარტება.

3.1.3. 1995 წლის 20 დეკემბრიდან შპს „თ-----“-ს მიეკუთვნა საფირმო სახელწოდება სახაზინო საწარმო „თ-----“. საქართველოს სახელმწიფო ქონების მართვის სამინისტროს 1999 წლის 12 აგვისტოს ბრძანებით, სახაზინო საწარმო „თ-----“ გარდაიქმნა შპს „თ-----“-ად, საწარმოთა მართვის სააგენტოს 2009 წლის 09 ოქტომბრის ბრძანების საფუძველზე კი შპს „თ-----“-ს ეწოდა შპს „თ-----“.

2016 წლის 13 ივლისს განხორციელებული რეორგანიზაციის შედეგად კი შპს „თ-----“ შეერწყა მოპასუხე კომპანიას.

სასამართლო ეყრდნობა შემდეგ მტკიცებულებებს:

- ცნობა (ს.ფ.81);
- მხარეთა ახსნა-განმარტება.

3.1.4. მოსარჩელე მოპასუხისგან ყოველთვიურად, სარჩოს სახით ღებულობს 60.96 ლარს.

სასამართლო ეყრდნობა შემდეგ მტკიცებულებებს:

- ცნობა (ს.ფ.81);
- მხარეთა ახსნა-განმარტება.

3.2. დადგენილი სადავო ფაქტობრივი გარემოებები

3.2.1. მოპასუხე კომპანიაში 2014 წლიდან გაუქმებულია გ----- თანამდებობა.

შესადარებელ ობიექტში - შპს „ჯ----- მ-----“-ში 2015 წლის იანვრიდან 2018 წლის 01 ივნისამდე გ----- თვეში დარიცხული საშუალო ხელფასი შეადგენდა 1 025.42 ლარს, ხოლო 2018 წლის 01 ივნისიდან 2019 წლის 15 მაისამდე ამავე პოზიციაზე დასაქმებულთათვის თვეში დარიცხული საშუალო ხელფასი შეადგენს 1 127.94 ლარს.

სასამართლო ეყრდნობა შემდეგ მტკიცებულებებს:

- საშტატო განრიგები (ს.ფ. 53-58);
- ცნობა (ს.ფ. 126);
- მხარეთა ახსნა-განმარტება.

სამოტივაციო ნაწილი:

4. შემაჯამებელი სასამართლო დასკვნა

სასამართლომ განიხილა წარმოდგენილი სარჩელი, შეისწავლა საქმეში არსებული მასალები და მიიჩნია, რომ არსებობს წარმოდგენილი სარჩელის

დაკმაყოფილების ფაქტობრივი და სამართლებრივი საფუძველი.

5. კანონები, რომლებითაც სასამართლომ იხელმძღვანელა

5.1. საქართველოს კონსტიტუციის მე-5 მუხლი; საქართველოს შრომის კოდექსის 44-ე მუხლი; საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის 992-ე, 408-ე, 411-ე მუხლები.

6. სამართლებრივი შეფასება

6.1. ადამიანის უფლებათა საერთაშორისო დეკლარაცია, ასევე საერთაშორისო პაქტი ეკონომიკური, სოციალური და კულტურული უფლებების შესახებ არეგულირებენ ყოველი ადამიანის სოციალური უზრუნველყოფის პოზიტიურ უფლებას (მუხლები 22, და 9).

სასამართლო მოიხმობს „სოციალური უზრუნველყოფის მინიმალური სტანდარტების შესახებ“ (**Social security (minimum standards) convention**) შრომის საერთაშორისო ორგანიზაციის (ILO) 1952 წლის N102 კონვენციის იმ რეგულაციებს, რომლებიც აწესრიგებენ შრომითი ტრავმის საკითხებს (**Employment injury benefit**). სასამართლოს აზრით, მიუხედავად იმისა, რომ საქართველოსათვის მითითებული საერთაშორისო ხასიათის მქონე დოკუმენტი ძალაში არ არის (და შესაბამისად მისი გამოყენება სამართლის პირდაპირ წყაროდ ეროვნული სასამართლოს მიერ ვერ მოხდება), საკმაოდ საყურადღებოა მისი მოთხოვნები სამოსამართლო სამართლებრივი მოსაზრებების განმარტებისათვის. ასევე აღსანიშნავია, რომ საქართველოს შიდა კანონმდებლობა არსებითად არ ეწინააღმდეგება ამ კონვენციის შესაბამის რეგულაციებს. აღნიშნული დოკუმენტის მე-6 თავის (**Employment injury benefit**) 31-ე, 36-ე, 38-ე და ასევე მე-11 თავის 66-ე მუხლების რეგულაციები, ქმნიან საკითხის მოწესრიგებას, რომლის თანახმადაც პირები უზრუნველყოფილნი უნდა იყვნენ შესაბამისი ანაზღაურებით საწარმოო ტრავმის შემთხვევაში; შრომისუნარიანობის ნაწილობრივი დაკარგვის შემთხვევაში, უნდა უზრუნველყოფილ იქნეს პერიოდული გასაცემლის მიღება შრომისუნარიანობის დაკარგვის პროპორციულად (**suitable proportion**); უზრუნველყოფა უნდა ფარავდეს შრომისუნარიანობის მთელ პერიოდს; პერიოდული გასაცემლების ოდენობა უნდა გადაიხედოს სახელოფასო დონის არსებითი ცვლილების პარალელურად (66-ე მუხლის მე-10 პუნქტი).

მოცემული სამართალურთიერთობის შედასამართლებრივი რეგულაციები ასევე შესაბამისობაშია საერთაშორისო სამართლის წყაროებთან.

საქართველოს კონსტიტუცია სოციალური სახელმწიფოს იდეას ამკვიდრებს. კონსტიტუციის მე-5 მუხლით გაცხადებული სოციალური სახელმწიფოს პრინციპი გამომდინარეობს პრეამბულის ფუნდამენტური იდეებიდან

დემოკრატიული წესწყობილებისა და ეკონომიკური თავისუფლების დამკვიდრების და სოციალური, სამართლებრივი სახელმწიფოს შექმნის თაობაზე. სოციალური სახელმწიფოს მიზანია სოციალური უზრუნველყოფის სისტემის დამკვიდრება ქვეყანაში. სოციალურია ისეთი სახელმწიფო, სადაც ხელისუფლება ყველაფერს აკეთებს იმისათვის, რომ მოსახლეობის სოციალური დონე ამაღლდეს.

ეჭვგარეშეა, რომ სოციალური სახელმწიფოს ზემოაღნიშნული პრინციპი, რომელიც თავისთავად სამართლებრივი სახელმწიფოს ერთ-ერთი გამოვლინებაა, ცალსახად მოიაზრებს შრომით ურთიერთობაში შესული პირის - დასაქმებულის უფლებების სათანადო რეალიზაციას. ასეთი უფლებები კი, საწარმოო ტრავმის შემთხვევაში დასაქმებულის სათანადო დაცვის უზრუნველყოფის გარეშე ვერ ჩაითვლება სრულყოფილად დაცულად.

მოცემულ შემთხვევაში დავის საგანს წარმოადგენს მუშაკის მიერ, სამსახურებრივი მოვალეობის შესრულებისას მიღებული ტრავმის გამო, შრომის უნარის დაკარგვის საფუძველზე დანიშნული სარჩოს ოდენობის გადაანგარიშება იმავე თანამდებობაზე გაზრდილი ხელფასის შესაბამისად.

საქართველოს შრომის კოდექსის 44-ე მუხლის თანახმად, შრომითი ურთიერთობისას მხარის მიერ მეორე მხარისათვის მიყენებული ზიანი ანაზღაურდება საქართველოს კანონმდებლობით დადგენილი წესით.

სასამართლოს მიჩნია, რომ მხარეთა შორის ურთიერთობა გამომდინარეობს ზიანის მიყენების შესახებ სამართლებრივი ურთიერთობიდან. შესაბამისად, სამოქალაქო კოდექსის 992-ე მუხლის თანახმად, მოსარჩელის წინაშე ზიანის ანაზღაურებაზე პასუხისმგებელ პირს წარმოადგენს მოპასუხე. ამასთან, მოპასუხის განხორციელებული შედავების მიუხედავად, **ვინაიდან, დელიქტი განხორციელებულია და ვალდებულება მოპასუხეს აღიარებული აქვს, რაც გამოიხატება განვლილ პერიოდზე სარჩოს გადახდით, (აღნიშნულთან მიმართებით იხ. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს პრაქტიკა საქმე №ას-1742-2018; №ას-52-48-2017)** სასამართლოს არსებით სამსჯელო საგანს წარმოადგენს სარჩოს ოდენობის გაზრდის მიზანშეწონილობის საკითხის დადგენა.

სამოქალაქო კოდექსის 408-ე მუხლის თანახმად, იმ პირმა, რომელიც ვალდებულია აანაზღაუროს ზიანი, უნდა აღადგინოს ის მდგომარეობა, რომელიც იარსებებდა, რომ არ დამდგარიყო ანაზღაურების მავალდებულებელი გარემოება. ამავე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, თუ სხეულის დაზიანებით ან ჯანმრთელობისათვის ვნების მიყენების შედეგად დაზარალებულს წაერთვა შრომის უნარი ან შეუძცირდა იგი, ანდა იზრდება მისი მოთხოვნილებები, დაზარალებულს უნდა აუნაზღაურდეს ზიანი

ყოველთვიური სარჩოს გადახდით.

სასამართლო მიუთითებს, რომ ნორმა განცდილი ქონებრივი დანაკლისის ანაზღაურების ვალდებულებას წარმოუშობს ვალდებულ პირს. ნორმის ამგვარი ფორმულირების მიზანია დაზარალებულის მდგომარეობის აღდგენა იმგვარად, რომ მივიღოთ ზიანის მიყენებამდე არსებული მდგომარეობა. თეორიულად, განხორციელდეს ე.წ რესტიტუცია, რაც პრაქტიკულად დაზარალებულის იმ პირობებში ჩაყენებას გულისხმობს, რომელიც ზიანის მავალდებულებელი გარემოების არარსებობის პირობებში იქნებოდა სახეზე.

სადავო შემთხვევაშიც, სარჩოს გადაანგარიშების მიზანსაც დაზარალებულისათვის იმ მატერიალური დანაკლისის შევსება წარმოადგენს, რასაც დაზარალებული მიიღებდა, სარჩოს მიღების საფუძვლის - დაზიანების ფაქტის არარსებობისას, რაც იმას ნიშნავს, რომ მხედველობაშია მისაღები ზოგადი კრიტერიუმი დაზარალებულის მხრიდან (დელიქტის წარმოუშობლობის პირობებში) აქტიური შრომისუნარიანობის შესახებ.

ამავე კოდექსის 411-ე მუხლის შესაბამისად, ზიანი უნდა ანაზღაურდეს არა მხოლოდ ფაქტობრივად დამდგარი ქონებრივი დანაკლისისათვის, არამედ მიუღებელი შემოსავლისთვისაც. მიუღებლად ითვლება შემოსავალი, რომელიც არ მიუღია პირს და რომელსაც იგი მიიღებდა, ვალდებულება ჯეროვნად რომ შესრულებულიყო.

ზემოაღნიშნული ნორმის თანახმად, სრული ანაზღაურება ეხება არა საერთოდ ზიანს, რომელიც შეიძლება ვინმემ განიცადოს, არამედ იმ ზიანს, რომელიც სამოქალაქო პასუხისმგებლობის საერთო საფუძვლებიდან გამომდინარე ანაზღაურებადია. ანაზღაურებას ექვემდებარება ის ზიანი, რომელიც მოვალისათვის წინასწარ იყო სავარაუდო და წარმოადგენს ზიანის გამომწვევი მოქმედების უშუალო შედეგს. როდესაც ხელშეკრულების მხარე კისრულობს ვალდებულებას, მას მხედველობაში აქვს მხოლოდ იმ რისკის აღება, რომელიც კანონზომიერად არის დაკავშირებული ხელშეკრულების შესრულებასთან. აღნიშნულიდან გამომდინარე, მისგან შეიძლება მოთხოვნილ იქნეს მხოლოდ იმ ზიანის ანაზღაურება, რომელიც ხელშეკრულების დარღვევის ნორმალურ შედეგად აღიქმება. ანაზღაურებას ექვემდებარება მიუღებელი შემოსავალი, ანუ ანაცდური მოგება (lucrum cessans). მიუღებელი შემოსავალი სავარაუდო შემოსავალია. ყურადღება უნდა მიექცეს იმას, რამდენად მოსალოდნელი იყო მისი მიღება. მიუღებელი შემოსავალი თავისი ბუნებით გულისხმობს „წმინდა ეკონომიკურ დანაკარგს“ (pure economic loss), რომელიც ხელშეკრულების მხარემ განიცადა და რომელსაც ადგილი არ ექნებოდა, ხელშეკრულება რომ ჯეროვნად შესრულებულიყო. იმისათვის, რომ შემოსავალი მიუღებლად ჩაითვალოს, მას პირდაპირი და უშუალო კავშირი უნდა ჰქონდეს მოვალის მიერ ვალდებულების დარღვევასთან. პირდაპირ კავშირში იგულისხმება

მოვლენების, მოქმედებისა და დამდგარი შედეგის ის ლოგიკური ბმა, რომელიც არ ტოვებს შემოსავლის მიღების რეალურ შესაძლებლობასთან დაკავშირებული ეჭვის საფუძველს (იხ. სუსგ №ას-459-438-2015).

სწორედ დასახელებული ნორმების შინაარსი აძლევს მოსარჩელეს სამართლებრივ საფუძველს, რომ მოითხოვოს სარჩოს გადახდევინება გაზრდილი ხელფასის შესაბამისად, რამდენადაც ანაზღაურების მავალდებულებელი გარემოების – საწარმოო ტრავმის არარსებობის და შრომის უნარის შენარჩუნების პირობებში, მოსარჩელე მიიღებდა გაზრდილ ხელფასს. მოცემული დავის სწორად გადაწყვეტისათვის არსებითი მნიშვნელობისაა თავად ის გარემოება, რომ მუშაკმა მიიღო სხეულის დაზიანება საწარმოო ტრავმის შედეგად და მას წაერთვა პროფესიული შრომის უნარი საშუალოდ უვადოდ - 80%-ით.

სარჩოს ანაზღაურების მავალდებულებელი გარემოების დადგომა, პირს ართმევს შესაძლებლობას, ჰქონდეს სამუშაო და იღებდეს შესაბამის ანაზღაურებას. ამასთან, სარჩოს მიღების უფლება წარმოადგენს პირის შესაძლებლობას, აუნაზღაურდეს ზიანი, რაც მიიღო საწარმოო ტრავმის სახით. სარჩოს მიღებით ხდება პირისათვის შემოსავლის მიღების უზრუნველყოფა საწარმოო ტრავმის არარსებობის პირობებში შესაძლო შრომის ანაზღაურების შესაბამისად. თავად ის გარემოება, რომ საწარმოო ტრავმის მიღების გამო მოსარჩელემ დაკარგა სამუშაო და შესაბამისი ანაზღაურების მიღების შესაძლებლობა, თავის მხრივ, წარმოშობს საფუძვლიან და კანონიერ ვარაუდს იმასთან დაკავშირებით, რომ საწარმოო ტრავმის მიუღებლობის შემთხვევაში, მუშაკი განაგრძობდა მუშაობას და იგი მიიღებდა გაზრდილ ხელფასს.

ამდენად, ზემოთ მოხმობილი ნორმებით, ასევე, საქართველოს შრომის კოდექსის 44-ე მუხლით გათვალისწინებული რეგულაციის შესაბამისად, სამართალურთიერთობის სწორ შეფასებას წარმოადგენს ის, რომ მოპასუხე არამართლობიერად ახდენს მოსარჩელის სარჩოს ოდენობის გადაანგარიშებას ბაზარზე ამ თანამდებობაზე დასაქმებული პირებისათვის დანიშნულ საშუალო ანაზღაურებებთან მიმართებით. გასათვალისწინებელია, რომ საქართველოს უზენაესი სასამართლოს პრაქტიკით (საქმე №ას-789-746-2015, 22 იანვარი, 2016 წელი), ერთიანი მიდგომაა ჩამოყალიბებული აღნიშნულ საკითხთან დაკავშირებით, კერძოდ, ზიანის ანაზღაურების მიზნიდან გამომდინარე, რომლის არსი სწორედ დაზარალებულის კომპენსირებაში მდგომარეობს მხედველობაშია მისაღები ის შემოსავალი, რომელიც დაზარალებულს გააჩნდა ზიანის დადგომამდე ორგანიზაციაში მუშაობისას და ზიანის დადგომის შემდგომი პერიოდი, როდესაც, შრომის უნარის შეზღუდვის გამო, დაზარალებული ვეღარ ახერხებდა მუშაობას და, ამის გამო, მას უკვე არ ჰქონდა უნარი, მიეღო შემოსავალი ხელფასის სახით. შესაბამისად, სარჩოს სახით, ზიანის ანაზღაურების ოდენობის განსაზღვრის კრიტერიუმს სწორედ ხელფასის ის ოდენობა წარმოადგენს, რასაც დაზარალებული იღებდა

დაწესებულებიდან ჯანმრთელობის დაზიანებამდე, შრომის უნარის დაკარგვის ხარისხთან შეფარდებით; ამასთან, ვინაიდან დაზარალებულის განრიგის მუშაკების ხელფასი გარკვეულ პერიოდში იზრდებოდა, სარჩოს გადაანგარიშება უნდა მოხდეს გაზრდილი ხელფასის პროპორციულად.

განსახილველ შემთხვევაში მიუხედავად იმისა, რომ ამ ეტაპზე მოპასუხე ორგანიზაციაში გაუქმებულია გ----- თანამდებობა, აღნიშნული არ გულისხმობს მოპასუხის ვალდებულებებისგან უპირობო გათავისუფლებას. მხოლოდ მითითება საშტატო ერთეულის აღარ არსებობაზე, ცხადია არ ათავისუფლებს მოპასუხეს თავისი წილი მტკიცების ტვირთისგან და მის შედაკებას მოთხოვნილი სარჩოს არაგონივრულ ოდენობასთან მიმართებით რელევანტურად ვერ აქცევს. სასამართლო სასარჩელო მოთხოვნის გონივრულობის დასადგენად ხელმძღვანელობს მოსარჩელის მიერ მითითებული კომპანიებიდან გამოთხოვილი ინფორმაციის საფუძველზე. დადგენილია, რომ შესადარებელ ობიექტში - შპს „ჯ----- მ-----“-ში 2015 წლის იანვრიდან 2018 წლის 01 ივნისამდე გ----- თვეში დარიცხული საშუალო ხელფასი შეადგენდა 1 025.42 ლარს, ხოლო 2018 წლის 01 ივნისიდან 2019 წლის 15 მაისამდე ამავე პოზიციაზე დასაქმებულთათვის თვეში დარიცხული საშუალო ხელფასი შეადგენს 1 127.94 ლარს. ამასთან, საყურადღებოა, რომ სასამართლო, ისევე როგორც უპირველესად მოსარჩელე არ ახდენს შესადარებელი კომპანიის მიერ მითითებულ ხელფასთან მის მიერ მოთხოვნილი სარჩოს ოდენობის ავტომატურ გატოლებას, რაც კიდევ ერთხელ ხაზს უსვამს მოთხოვნილი სარჩოს ოდენობის გონივრულობას.

ყოველივე აღნიშნულის გათვალისწინებით, სასამართლოს მიაჩნია, რომ წარმოდგენილი სარჩელი დასაბუთებულია და უნდა დაკმაყოფილდეს.

7. საპროცესო ხარჯები

მოსარჩელის მიერ სახელმწიფო ბაჟი არ არის გადახდილი, რადგან საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 46-ე მუხლის პირველი ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტის თანახმად, ის გათავისუფლებულია სახელმწიფო ბაჟის გადახდისაგან.

საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 55-ე მუხლის 1-ლი ნაწილის თანახმად, სასამართლოს მიერ საქმის განხილვასთან დაკავშირებით გაწეული ხარჯები და სახელმწიფო ბაჟი, რომელთა გადახდისაგან განთავისუფლებული იყო მოსარჩელე, გადახდება მოპასუხეს ბიუჯეტის შემოსავლის სასარგებლოდ, მოთხოვნათა იმ ნაწილის პროპორციულად, რომელიც დაკმაყოფილებულია.

სარჩელი დაკმაყოფილდა, შესაბამისად, მოპასუხეს სახელმწიფო ბიუჯეტის სასარგებლოდ უნდა დაეკისროს სახელმწიფო ბაჟის - 1 122.16 ლარის ანაზღაურება.

8. უზრუნველყოფის ღონისძიებასთან დაკავშირებული საკითხები

საქმეზე სარჩელის უზრუნველყოფის ღონისძიება გამოყენებული არ ყოფილა.

სარეზოლუციო ნაწილი

სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის მე-8, 55-ე, 243-244-ე, 248-249-ე, 257-ე, 259¹-ე, 369-ე მუხლებით და

გ ა დ ა წ ყ ვ ი ტ ა:

1. გ----- გ-----ს სარჩელი მოპასუხე სს „ს-----“-ს მიმართ დაკმაყოფილდეს:

1.1. მოპასუხე სს „ს-----“-ს მოსარჩელე გ----- გ-----ს სასარგებლოდ სარჩელის აღძვრის მომენტიდან - 2018 წლის 16 თებერვლიდან ყოველთვიურად დაეკისროს სარჩოს სახით 560 ლარის (საშემოსავლო გადასახადის ჩათვლით) გადახდა;

1.2. მოპასუხე სს „ს-----“-ს მოსარჩელე გ----- გ-----ს სასარგებლოდ დაეკისროს სარჩელის აღძვრამდე უკანასკნელი სამი წლის განმავლობაში მიუღებელი სარჩოს სახით -17 245.44 ლარის (საშემოსავლო გადასახადის ჩათვლით) გადახდა;

2. მოპასუხე სს „ს-----“-ს სახელმწიფო ბიუჯეტის სასარგებლოდ დაეკისროს სახელმწიფო ბაჟის - 1 122.16 ლარის გადახდა;

3. გადაწყვეტილება შეიძლება გასაჩივრდეს თბილისის სააპელაციო სასამართლოში დასაბუთებული გადაწყვეტილების ჩაბარებიდან 14 დღის ვადაში, სარეზოლუციო ნაწილი მე-4 პუნქტით გათვალისწინებული წესების დაცვით თბილისის საქალაქო სასამართლოს მეშვეობით;

4. გადაწყვეტილების გასაჩივრების მსურველი მხარე, თუ ის ესწრება გადაწყვეტილების გამოცხადებას ან მისთვის ცნობილია გადაწყვეტილების გამოცხადების თარიღი, ვალდებულია გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილის გამოცხადებიდან არა უადრეს 20 და არუგვიანეს 30 დღისა, გამოცხადდეს თბილისის საქალაქო სასამართლოში და ჩაიბაროს გადაწყვეტილების ასლი. წინააღმდეგ შემთხვევაში გასაჩივრების ვადის ათვლა დაიწყება გადაწყვეტილების გამოცხადებიდან 30-ე დღეს. ამ ვადის გაგრძელება და აღდგენა დაუშვებელია.

**მოსამართლე
ლაკერბაია**

თამარ

